

PARKO LEIDŽIAK ALGAI

LEIDŽIA LTSR NACIONALINIO PARKO DIREKCIJA

Leidžiamas nuo 1984 m.

1987 m. gegužės mėn.

**Sveikiname gerbiamus skaitytojus
su Spaudos diena!**

Nacionalinio parko direkcija

PARKO PERSPEKTYVOS

Lietuvos statybos ir architektūros mokslinio tyrimo institutė nacinalinio parko tvarkymo schema iki 2000 metų. Sudarant naują programą, siekiama, kad parkas sėkmingai spręsti visus be išimties jam keliamus uždavinius.

Šiuo metu inventorizuotos vienos parko gamtos ir kultūros vertybės. Kritiškai įvertinus parko teritorijos zonavimą, bus pakoreguloti atskirų parko zonų ribos, užtikrinant optimalų apsaugos režimą retų augalų augimvietėse, retos gvyvinių veisimosi vietose ir kultūros paminklų eksploatacija nedarant jiems žalos. Rezervatinė zona bus išplėsta atsižvelgiant į miškininkų projektuojamą Ažvinčių girios genetinį rezervatą. Taip pat rezervato režimas nustatytas ir kitose vietose (pavyzdžiu, Salinio ežere – ezerinės lobelijos augimvietėje, Giniūčių ažuolyne). Bus peržiūrėtos rekreacines zonas ribos ir sumažinti intensyviai rekreacinei veiklai skirti plotai. Aplink parką bus išskirta ir įteisinta apsauginė (buferinė) zona su atitinkamu režimu. Joje numatoma koncentruoti nauju stovyklaviečių, campingo bei vasarnamių tipo poilsiu įstaigų statybą. Kiekviena parko zona bus pažymėta (ribenkliai ir kt.), lankytøjai ras išsamią informaciją apie čia nustatytą režimą.

Numatytu plėsti mokslinių tyrimų nacinaliniam parke bazę, labiau specializuoti jų programą. Pirmenybė teiktina šioms tyrimų kryptims: optimalaus režimo nustatymas retų floros rūšių augimvietėse ir retų gvyvinių rūšių veisimosi vietose; sių rūšių populiacijų tyrimai ir pagausinimo galimybės, uogynų, grybynų reprodukcija; rekreacinių bei ūkinės veiklos įtaka gamtai

bei atskiriems jos komponentams; kultūros paminklų restauravimo, jų tikslingo panaudojimo mokslinių tiriamieji darbai. Nuo 1987 metų parko mokslinių bendradarbių įsijungia į mišku ekologinio monitoringo programos darbą. Jie įnes savo indėli registruiojant kai kurių krūmų, žolinių augalų, kerpių, miško bestuburių būklę ir jos pakitus, tiriant mechaninį žmonių poveikį miško ekosistemai.

Daugiau dėmesio bus skiriama salygu pažintiniams turizmui sudarymui. Turizmas nacinaliniam parke turi įgauti gamtos ir kultūros vertybų apsaugos propagandos pobūdį. Gerinant ši darbą, reikia pertvarkyti turistines ežerų trasas taip, kad kiekvienam maršrute turistai gautu kuo daugiau informacijos. Bus įrengti nauji pažintiniai botanikos takai, ekskursiniai maršrutai miškininkystės padėtis mokomasis takas. Cia žydi įvairialapė usnis ir stambiažiedė rusmenė, žalčiulinkis ir dvilapė blandis, plaukuotasis drugišius ir šiaurinė linėja, vienlapis gedutis, miškinė žiomenė, tamsialapis skiautalūpis... Savytā grupė sudaro ne reti, be tretai matomi augalai: vandenys plūduriuojantiesi skendiniai, plunksnalapė griovenė, balinai asūkliai ir védryna, šiurpiai, o sausuose šlaituose rasiame lieknąjį plukę, tankiažiedį katilėlį, šilinę perkūnropę, didžių šiloką, miškinį pelėžirnį, paprastą raudonelį. Nemažai yra „kasdieninių“ augalų. Juos matome visur, tačiau... kaip jie vadinas? Tai veronikos, gaurometis, snaputis, įvairūs dobilai, pipirlapė, bitkrėslė, bajorė, buožainė... Kiekvienas augalas trumpai aprašytas ant atskirų lapelių, kurių komplektą norintieji įsigys parko direkcijoje. Lapeliuose pažymėta lietuviškas, rusiškas ir mokslinis (lotynų kalba) augalo vardas, kokiai šeimai priklauso, kaip augalas panaujamas, jo estetinės, vaistinės ar nuodingosios ir kai kurios įdomesnės anatominės ir fiziologinės savybės. Augalai sunumeruoti. Tačiau geriausia lankytí nuo birželio pradžios iki liepos pabaigos. Tegu nesusidaro įspūdis, kad take galima bus pamatyti viską iš karto. Juk vieni augalai žydi gegužėje, kiti – birželio mėnesį ir todėl ju žiedu nematysime liepą. Liepos pabaigoje dauguma augalų užbaigia žydėjimą. Kai kurių aprašytų augalų lankytøjai take gali nerasti. Tai dėl to, kad augalai – tai ne išstatyti daiktai, o gyvi organizmai. Praėjusios vasaros

Kestutis BALEVIČIUS
LTSR nacinalinio parko mokslinės techninės tarybos pirmininkas

REKLAMA

Visus, norinčius geriau pažinti paslaptinę bičių ir senovės bitininkų gyvenimą, kviečiame apsilankytī Senovės bitininkystės muziejuje Stripeikių kaime. Muziejus atidarytas nuo gegužės iki spalio mén. kasdien, išskyrus pirmadienį, nuo 11 iki 19 val. Surengti koletyvinė ekskursijos jums padės Igalinos kelioniu ir ekskursijų biuras (telefonai: 5-27-99, 5-22-58). Muziejaus adresas: 234758, Igalinos raj., Giniūčių paštas, Stripeikių kaimas.

Mokomoju botanikos taku

Apie tai, kad nacinaliniam parke ruošiamas botanikos takas, buvo rašyta respublikinė spaudoje. 1986 m. vasarą juo buvo pravesta pirmoji ekskursija. Tačiau pilnai botanikos tako lankymą numatome pradēti tik šiemet. Botanikos takas yra pažintinio pobūdžio ir todėl jis vadinome mokomoju. Jame galima mokytis botanikos ir augalų ekologijos.

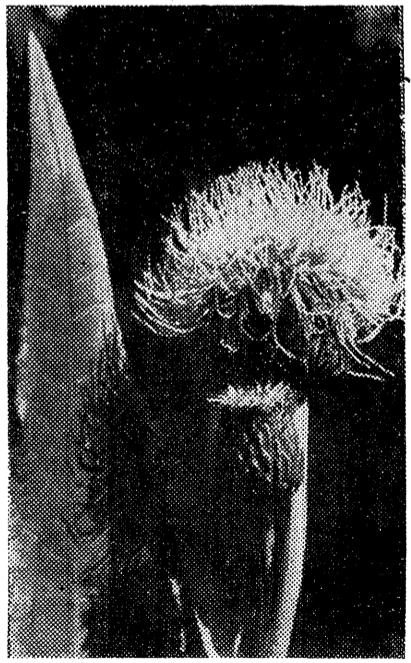

Tamsialapis skiautalūpis.

Dabartiniu metu pažintiniai takai vis labiau populiarėja. Ypač jie reikalingi nacinaliniuose parkuose. Kolegos estai „Lahemoje“ turi įrengę net 14 mokomų takų, kurie viens nuo kito skiriasi savo turiniu. Jais einant, lankytøjai susipažsta su parko fauna, flora, landšafto įvairove. Šie takai veda miškais, jūros pakrantėmis, nutižta per pelkes. Lietuvoje tokios turizmo formos dar nera. Botanikos takai nacinaliniame parke ir VVPI mokomojo bazėje Trakų rajone – atrodo, pirmosios kregždės.

Kuo įdomus mūsų takas? Jis prasideda direkcijos kieme ir nusiraito per mišką Meironos upelio link, palei Dringyščio ir Taramos ežerus, per nedidele pelketę ir Lūšio ežero pakrantę sugrįžta prie direkcijos. Uždaras ratas tėsiasi apie 5 km. Tokia trasa parinkta samoningai, panaudojant reljefo ypatumus. Atsižvelgta į augalų ekologines salygas: keičiantis dirvožemio sudėčiai, drėgmės kiekiui, apšvetimui ir kiltoms salygoms, keičiasi ir augalijos rūsinė sudėtis. Einant sausu pušynu, pamatyssime sausringu vietų augalus: kerpes, šiures, kriauslapes, kai kuriuos uoginius puskrūmius,

saldžialapę kulkšnę. Drėgnose upelį ar ežerų pakrantėse lankytøjai susipažins su gegužainėmis, paparčiais, vilkadalgiu, dviguonėmis, burbuliais. Pelkėje rasime Saulašarės, durpyninį berenin, pelkinius gailių ir žinginių, o beužuagančioje ežerėlio „akye“ – mažažiedę vandens leliją, alijošinių aštřių, lūgnę, net šakotają ratainę. Tai ne šiaip augalų kolekcija, o kiekvienas jų turėti natūralią ekologinę nišą. Is viso bus eksponuojama 120 – 130 augalų rūšių. Nacinalinis parkas labai turtingas retomis floros rūšimis. Todėl takai rodome nemažai jų pavyzdžių. Cia yra paprastasis varpenis ir vienalaipė driežiųlė – sporinai augalai, kurių gamtoje nepažistame dėl jų retumo. Bus progia pasimokyti, kaip atskirti patalsus, asūkliai ir paparčių rūsius, nesumažyti meldo su švendru ar nendre. Daugelis retų augalų auga nuošaliose parko vietose. Juos pamatyti padės mokomas takas. Cia žydi įvairialapė usnis ir stambiažiedė rusmenė, žalčiulinkis ir dvilapė blandis, plaukuotasis drugišius ir šiaurinė linėja, vienlapis gedutis, miškinė žiomenė, tamsialapis skiautalūpis... Savytā grupė sudaro ne reti, be tretai matomi augalai: vandenys plūduriuojantiesi skendiniai, plunksnalapė griovenė, balinai asūkliai ir védryna, šiurpiai, o sausuose šlaituose rasiame lieknąjį plukę, tankiažiedį katilėlį, šilinę perkūnropę, didžių šiloką, miškinį pelėžirnį, paprastą raudonelį. Nemažai yra „kasdieninių“ augalų. Juos matome visur, tačiau... kaip jie vadinas? Tai veronikos, gaurometis, snaputis, įvairūs dobilai, pipirlapė, bitkrėslė, bajorė, buožainė... Kiekvienas augalas trumpai aprašytas ant atskirų lapelių, kurių komplektą norintieji įsigys parko direkcijoje. Lapeliuose pažymėta lietuviškas, rusiškas ir mokslinis (lotynų kalba) augalo vardas, kokiai šeimai priklauso, kaip augalas panaujamas, jo estetinės, vaistinės ar nuodingosios ir kai kurios įdomesnės anatominės ir fiziologinės savybės. Augalai sunumeruoti. Tačiau geriausia lankytí nuo birželio pradžios iki liepos pabaigos. Tegu nesusidaro įspūdis, kad take galima bus pamatyti viską iš karto. Juk vieni augalai žydi gegužėje, kiti – birželio mėnesį ir todėl ju žiedu nematysime liepą. Liepos pabaigoje dauguma augalų užbaigia žydėjimą. Kai kurių aprašytų augalų lankytøjai take gali nerasti. Tai dėl to, kad augalai – tai ne išstatyti daiktai, o gyvi organizmai. Praėjusios vasaros

Įvairialapė usnis.

Mokomoju botanikos takas dar neužbaigtas. Ateityje augalų rūsių skaičius arba tako konfigūracija gali nežymiai keistis. Įkurdamas šį pažintinio turizmo objektą, paliekame vietos jo tobulinimui.

Bronius ŠABLEVIČIUS
Jaun. mokslinis bendradarbis

Ežerai jūs mano, ežerai.
Ažerai jūs mano, ažerai.
Nedrasis gėgūžio vytury,
Gėgūžė birželio vidury.
Petras PANAVAS

ŽUVYS IR EŽERAI

Nuo LTSR nacionalinio parko įkūrimo prabėgę jau tryliką metus, todėl galime pažiūrėti, kas nuveikta, kad didėtų, o ne mažėtų parko ežerų žuvingumas. Tokia analizė būtina, nes teisiniagabartinės būklės ivertinimas — pagrindas racionaliam ūkininkavimui.

Pradėti reikia nuo parko ežerų šeimininkų: 52 ežerai yra paskirti nacionalinio parko direkcijai, keturi (Baltys, Jaskutis, Juodinis, Laukojas) perduoti LTSR valstybiniam žuvininkystės komitetui, Tauragnas — Valstybiniam gamtos apsaugos komitetui. Visuose parko direkcijai paskirtuose ežeruose leista mėgėjiška žūklė, penkiolikoje leista žvejoti verslinės žūklės īrankiais, dar kituose gali žvejoti verslininkai, gavę leidimą iš Valstybinio gamtos apsaugos komiteto. Sėkmingesnais žuvivaisos darbais vyksta ežeruose, perduotuose žuvininkystės komitetui — ju produktyvumas svyrauso nuo 13 iki 200 kg/ha, tuo pat metu bendro naudojimo ežeruose — nuo 0,2 iki 26 kg/ha. Sie skaičiai neatspindi faktinį

bendro naudojimo ežerų produktyvumo, nes, be verslininkų, dalį žuvies čia dar sugauna žvejai mėgėjai. Bet ir jie pradeda suprasti, kokia reikšmė parko ežerams turi intensyviai vykdoma kultūrinė žuvininkystė. Siuo metu jau yra apčiuopiamų žuvivaisos rezultatų ir bendro naujojo ežeruose. Žuvininkystės ūkis čia sėkminges gaudo sellavas, starkius, ungurius. Tačiau dabartinis jų produktyvumas nei verslininkų, nei žvejų mėgėjų, aišku, dar nepatenkina. Niekam taip pat ne paslaptis, kad pastaruoju metu bendrame sugaunamų žuvų kiekyje sumažėjo procentinė dalis tokiu itin vertingu žuvu, kaip karšis, lydeka, nekalbant jau apie syką.

Labai daug kas priklauso nuo

Ignalinos žuvivaisos įmonės. Jos veikimo pradžioje darbų apimtis buvo labai didelė, bet, deja, i 1970-ųjų metų pabaiga ji sumažėjo 4—5 kartus. Dabar darbų apimtis vėl auga. Nuopuolio priežastys buvo tiek objektyvios — vandens Paplovėnio ir Palaukinio ežeruose užteršmas, tiek ir organizacinės. Nuo šių metų balandžio mėnesio žuvivaisos įmonė prijungta prie Ignalinos žuvininkystės ūkio. Pagarėjo ir nutekamų vandenų, patenkancią į minėtus ežerus, valymo kokybę. Visa tai teikia vilčių, kad žuvivaisos įmonė maksimaliai išnaudos turimas žuvivaisos galimybės (o jos labai didelės). Svarbu taip pat, kad daugiau būtų paruošama vyresnių amžiaus grupių, pradedant bent

jau nuo šiųmetukų, žuvu, nes žuvivaisa lervutėmis neefektivu.

Nuo praėjusių metų į žuvivaisos darbus išsiungė nacionalinio parko direkcija. Vadovaujantis LTSR MA Zoologijos ir parazitoligijos institute paruošta nauja žuvivaisos metodika, 1986 m. plūduriuojančiose varžose užveista ir paauginti iki mailiaus stadijos 400 tūkst. lydeku lervučių. Šiaisiai metais tokiu pat būdu užveistų ir suleisti į parko ežerus numatoma dar apie 1 mln. lydeku lervučių mailiaus stadijoje.

Kad žuvivaisos medžiaga būtų racionaliai panaudota, reikytų daugiau žinoti ir apie iktiofaunos būklę bendro naudojimo ežeruose. Kas, pavyzdžiui, dabar gali atsakyti į tokius klausimus: kiek šiuose ežeruose yra

žuvu, kokia rūšinė jų sudėtis, kiek tiksliai per metus jų sužvejoma. O visa tai dalykai, kurios būtina žinoti, kad neįvyktų žuvu pergaudymas ir tuo pat metu būtu sužvejomas visas leistinas jų kiekis, kad būtų išlaikyta optimali iktiofaunos rūsinė sudėtis.

Pavelas KOZLOVAS
Ignalinos žuvininkystės ūkio vyr. inžinierius-ichtiologas

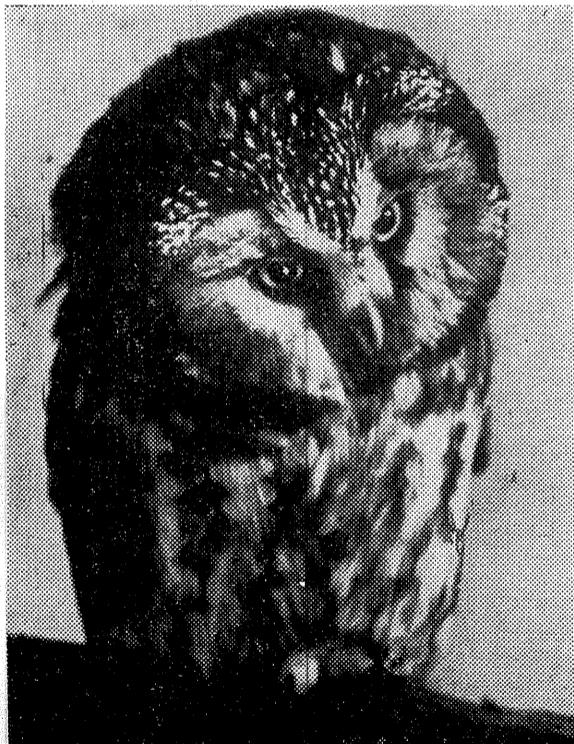
Reikia persistvarkyti

Iki šiol Ignalinos žuvininkystės ūkis nepakankamai dėmesio skyrė žuvivaisos darbams nacionalinio parko ežeruose. Ilgą laiką intensyviai buvo žuvinami 3—4 vandens telkiniai, o verslinė žvejyba leista 16-oje. Jeigu padėtis iš esmės nepasikeis, nuo 1988 m. Valstybinis gamtos apsaugos komitetas žvejams verslininkams leis žvejoti tik pastoviavat ir kokybiškai žuvivaisos medžiaga žuvinamuose ežeruose.

Parko direkcija, žuvininkystės ūkis ir žvejų mėgėjų būtai daro sugaunamų žuvų apskaitą, tad apytikris parko ežeruose sugaunamų žuvų kiekis Valstybiniam gamtos apsaugos komitetui yra žinomas. Parko iktiofauna jau dabar turi Zoologijos ir parazitoligijos institutas. Tačiau šie tyrimai dar nėra pakankami, todėl Valstybinis gamtos apsaugos komitetas užsakė šiaime institute detalius parko iktiofaunos tyrimus.

Vytautas RADAITIS
VGAK žuvininkystės skyriaus viršininkas

Kas pavasari nemieg a

Nacionaliniame parke fauna globojama ir saugoma diferencijuotai. Smulkieji paukščiai ir be žmogaus pastangų randa salygas gyventi. Žymiai sunkiai stambesniems paukščiams. Jie opai reaguoja į aplinkos pakitimą, kenčia nuo plėšrūnų. Laimė, jie „pasiduoda“ globojami: naudojasi dirbtinėmis lizdavietėmis. Apie plėšriųjų paukščių apsauga ir globą jau ne kartą buvo rašyta mūsų laikraštyje. Pelėdos taip pat prašosi pagalbos — stinga perėjimo vietai. Todėl joms iškėlėme apie 130 inkilų. Iškelti inkilus — tai tik darbo pradžia. Reikia juos prižiūrėti ir tiksinti, kokią naudą jie duoda. Dirbtai su pelėdomis sunku — jų elgsena ir dauguma ekologijos detalų atsiskleidžia tik naktį, bet dienomis laukia jau kiti darbai... Užtart aiškintis pelėdų paslaptis yra nepaprastai įdomu. Sie paukščiai visur negausūs, todėl mokslinių tyrinėjimų atžvilgiu yra „sunkus“ objektas. Nė vienas ornitologas mūsų šalyje nėra padares rimto ir originalaus darbo apie pelėdų ekologiją. J. Pukinskis, trejetą metų praleidęs Primorės krašte, surinko medžiagą apie usurinių apukėlių, aštriangės pelėdos, apukėlio žuvininko biologiją. Iki tol net pagrindinės žinios apie tuos paukščius buvo menkai arba visai nežinomos. O Lietuvoje? Dažnai

pasinaudojama kitų tyrinėtojų fragmentuojant surinktomis žiniomis. Kol kas mūsų respublikoje pelėdės rimtais įmėmis tyrinėti S. Rumbutis, nesenai baigęs biologiją VVPI.

Pelėdos nuo kitų paukščių skiriasi daugybė anatominių, morfoliginių savybių, gyvenimo būdu. Toje praeityje, kai paukščiai diferencijavosi į giminingas grupes (maždaug prieš 60 mln. metų), pelėdos jau buvo naktiniai paukščiai arba jais tapo evoliucijos eigoje. Pelėdos idealiai prisitaikiusios gyventi naktį. Jų skrydis be garso, nes plunksnos minkštus, viršuje padengtos pūkeliais lyg švelniausiu veltiniu. Laikant pelėdą rankose juntama, kad jos kūnas žymiai mažesnis, negu matosi. Didelės akys, nukreiptos į „žmogiško veido“, teikia binokularinį regėjimą, gerai mato naktį. Jos gali sudaryti net 5 proc. pelėdų kuno svorio (žmogus, sveriantis 80 kg, atitinkamai turėtų akis po 2 kg kiekviena). Pelėdų akiių tinklainėje šviesa juntančiu lasteliu yra 300 tūkst. daugiau negu žmogaus. Akys nejudą, todėl pelėda į garsą atsuka galvą. Šis judesys būna tokis žalbiškas, jog jis sunku sugauti žvilgsniu. Bet tobulliausias pelėdų organas — ausys. Ausų angos didelės, o būgnelių paviršius padidintas. Pvz., balinė pelėda vienoje ausyje turi 4,5 tūkst. klausos receptorų daugiau negu balandis. Dėl tokios fantastiškos jų klausos, naktimis sekta natūralų pelėdų gyvenimą darosi neįmanoma. Kai stebėtojas naktį palapinėje sėdi taip tyliai, kaip begali, pelėdos ašikai girdi, kaip pakeliama ranka, sugniaužiamai pirštai, nuryama seilė... Tamsoje medžiojančių pelėdų ausų angos užima daug vienos kaukolės šonuose, atsiveria skirtingose vietose, be to, asimetriškos viena kitai. Isivaizduokite, kaip atrodytu kuris nors žinduolis, kurio viena ausis žemiau, kita aukščiau. Bet pelėdų galvos, priešingai, yra rutuliškos ir mielos pažiūrėti. Idomu ir tai, kad pelėdos negirdi tų garsų, kurių joms nereikia.

Pelėdos visais atžvilgiais naudingi paukščiai. Jų pagrindinis maistas — žmogui nepageidaujamai pelinai graužkai. Per sezoną viena pelėdų šeima, kad prasimaitintų ir užaugintų vaisus, sunaikina iki 2000 pelių. Kuo pelėdų daugiau, tuo jos naudingesnės. Be to, estetiškai praturtina kraštovaizdį. Zmogui, dirbančiam su pelėdomis, kaip ir dera, pasitaiko neeilinių emocijų, netikėtų nuotykių, ir tokiai, kada reikia atiduoti pelėdai net... savo akis. Nepaisant to, pelėdos yra be galio mieli sutvėrimai. Be jų balsų nakties miškas yra negyvas. Jos tartum prasklaido nakties tamšą, miško niūrumą, suteikia girioms gyvybę ir natūralios gamtos išpūdį. Nacionaliniame parke kasmet galime išgirsti namines pelėdas (peri 4—9 poros), mažosius apuokus (1—4 poros), lututes (10—15 porų). Iki 1984 m. übavo didysis apuokas, o pelėdikės rasta tik veiklos pėdsakai. Balinė pelėda aplanko mus migracijos metu. XIX a. amerikiečių filosofas ir rašytojas H. D. Toro yra palikę nuostabą mintį, kurią noriu atkartoti: kaip gerai, kad pasaulyje gyvena pelėdos — tegu jos vietoj žmonių šukų miškuose. Taikliai pasakyta!

B. SALTIS

IDOMU ŽINOTI

* Lietuvos TSR nacionalinis parkas (NP) įkurtas 1974 m. Tai trečiasis NP Tarybų Sajungoje.

* LTSR NP plotas 300 kv. km. 70 proc. NP teritorijos dengia miškai, 16 proc. — plati ežerai, 14 proc. — žemės ūkio naudmenys.

* NP yra 104 dideli, maži ir labai maži ežerai; tarp jų ir Tauragnas — giliausias ežeras Lietuvoje.

* NP, išskyrus Žeimeną, nėra didesnių upių. Žeimeną maitina NP ežerai, jis švariausia upė Lietuvoje.

* Aukščiausios viršukalvės NP išskyla daugiau kaip 200 m virš jūros lygio ir apie 60 m virš ežerų lygio. Ežerų duburiuose pasitaiko 30—40 m gylio duobių. Tad paviršius nelygumų amplitudė beveik 100 m.

* NP rezervatinė zona apima 626 ha Ažvinčių sengirės ir 18 ha ploto Ginučių ažuolyną. Sengirėje vykdomi tyrimai pagal ekologinio monitoringo programą.

* NP auga 74 retujų ir apyretių augalų rūšys. 8 iš jų išrašytos į TSSR Raudonąją knygą (RK).

* NP sutinkami arba gyvena 190 paukščių, 35 žindu-

lių, 11 varliagyvių, 5 roplių, 28 žuvų rūšių gyvūnai.

* NP gyvena 20 į LTSR RK išrašytų paukščių rūšių, 16 plėšriųjų paukščių rūšių: 4 erelių, 4 sakalų, 3 lingų, vapsvaédis, peslys, paukštavagis ir vištvanagis.

* NP gyvena visų svarbių Lietuvoje plėšriųjų žvėrių rūšių atstovai: 1986 metų apskaitos duomenimis — 3 lūšys, 5 vilkai, 74 lapės, 57 kiaušės. Taip pat usūriiniai šunys, barsukai, kanadinės audinės, ūdros.

* NP yra 15 respublikinės reikšmės paminklų: 10 archeologijos, 1 architektūros, 4 dailės.

* NP teritorijoje — 3 kolūkių, vienas žuvininkystės ūkis, 6 girininkijos, 3 gyventės, 82 kaimai, 30 kaimų yra vertingi etnografiniu požiuriu.

* Nacionalinio parko direkcijoje — 11 darbuotojų, iš jų: 4 mokslinių bendradarbių, 1 architektas, 2 inžinierai.

* Per 1986 metus NP aplankė 23 tūkst. organizuotų ekskursantų, pabuvėjo 50—60 tūkst. turistų ir poilsiautojų.

„Nuo Ledakalno“ — tai LTSR nacionalinio parko skirtas sienaiakraštinių reikalams leidinys. Periodiškumas — vienai numeriui per du mėnesius, leidžiamas nuo 1984 m. bendradarbiai Bronius Šablevičius ir Aringas Gorodeckis, jiems padeda „Naujos vago“ laikraštio redakcijos darbuotoja Virginija Skudutiene. Dalį straipsnių perspau dinė „Nauja vaga“, „Valstybės laikraštis“ ir kiti periodiniai leidiniai. „Nuo Ledakalno“ yra rašę žurnalistai „Eesti loodus“ („Estijos gamta“), „Mūsų gamta“, laikraštis „Nauja vaga“. Leidinys išsiuntinėjamas nacionala linijo parko teritorijoje esančių ūkių, kultūrių ir admini straciūnų įstaigų vadovams. Platesnis skaitytojų ratas su šiuo leidiniu gali susipažinti Respublikinėje ir Ignalinos rajono centrinėje bibliotekoje, LTSR nacionalinio parko direkcijoje.

Nuotraukos B. Šablevičiaus. Redagavo A. Gorodeckis. Spaudinė Utenos spaustuvės Ignalinos filialas, 1987. Tiražas 2000 egz. Uzsak. Nr. 273.